

Sygn. akt I KZ 59/22

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **G. B.**

skazanego z art. 178a § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 23 listopada 2022 r.,

zażalenia skazanego

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego Wydziału IV Karnego Odwoławczego

Sądu Okręgowego w Świdnicy SSO T. W.

z dnia 29 sierpnia 2022 r., sygn. akt IV Ka 123/21, o odmowie przyjęcia skargi skazanego na wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 17 maja 2021 r.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 lipca 2020 r., sygn. akt VI K 204/20, Sąd Rejonowy w Świdnicy uznał G. B. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i na tej podstawie wymierzył mu m.in. karę 6 miesięcy ograniczenia wolności. Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez oskarżonego, Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 17 maja 2021 r., sygn. akt IV Ka 123/21, utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie. Skazany próbował zaskarżyć wyrok Sądu odwoławczego osobistą kasacją (k – 157) i wnioskiem o wznowienie postępowania (k – 200), a w dniu 23 sierpnia 2022 r. na podstawie art. 539a § 2 k.p.k. złożył skargę na wyrok Sądu odwoławczego, zarzucając zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej

z art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k. Opisanym na wstępie zarządzeniem Zastępcy Przewodniczącego Wydziału IV Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Świdnicy SSO T. W., odmówiono przyjęcia skargi ze wskazaniem, że skarga przysługuje jedynie w wypadku, gdy sąd odwoławczy uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania, a w rozważanej sprawie wyroku Sądu Rejonowego został utrzymany w mocy.

W zażaleniu na to zarządzenie, powołując się na przepisy art. 427 § 1 w zw. z art. 466 § 1 k.p.k. i art. 438 pkt 2 w zw. z art. 518 k.p.k., skazany zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na jego treść, a to art. 120 § 2 k.p.k. i 539a § 3 k.p.k. poprzez bezzasadne przyjęcie, że skarga do Sądu Najwyższego nie przysługuje, gdyż wydany w tej sprawie wyrok nie jest wyrokiem uchylającym i wniósł o uchylenie zarządzenia o odmowie przyjęcia skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest oczywiście bezzasadne.

Instytucja skargi na wyrok sądu odwoławczego została uregulowana w rozdziale 55a Kodeksu postępowania karnego. W art. 539a § 1 k.p.k. wskazano, że skarga do Sądu Najwyższego przysługuje od wyroku sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania. Jest oczywiste, że warunek ten w rozważanej sprawie nie został spełniony, ponieważ Sąd Okręgowy w Świdnicy orzekający jako sąd odwoławczy, utrzymał w mocy wyrok Sądu pierwszej instancji. Wyrok Sądu Rejonowego nie został więc uchylony, a sprawy nie przekazano do ponownego rozpoznania. Nie ma przy tym znaczenia podnoszenie przez skarżącego zarzutu uchybienia z art. 439 § 1 k.p.k. (art. 539a § 3 k.p.k.), skoro w sprawie nie zaistniało orzeczenie, które może być przedmiotem omawianej skargi. W świetle powyższych okoliczności uznać należało, że skarga skazanego była niedopuszczalna z mocy ustawy, co pozwoliło na odmowę jej przyjęcia na podstawie art. 539f w zw. z art. 530 § 2 i art. 429 § 1 k.p.k.

Na marginesie trzeba wskazać, że skargę należy wnieść w terminie 7 dni od doręczenia wyroku sądu odwoławczego z uzasadnieniem (art. 539b § 1 k.p.k.), a

nadto musi być ona sporządzona i podpisana przez adwokata albo radcę prawnego (art. 539f w zw. z art. 526 k.p.k.). Wobec niedopuszczalności skargi z mocy ustawy, przysługującej przecież stronie a nie jej ewentualnemu przedstawicielowi procesowemu, słusznie nie wzywano skazanego o uzupełnienie braku formalnego wynikającego z przymusu adwokacko – radcowskiego.

Kierując się powyższym, orzeczono jak na wstępie.

[as

at]